

Nr 25.

Ankom till riksdagens kansli den 6 juni 1941 kl. 10 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående ersättning av statsmedel för taxeringsarbete i Stockholms stad för tiden 1 oktober 1941—30 september 1942.

I en den 18 april 1941 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 203, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att bemyndiga Kungl. Maj:t att för tiden 1 oktober 1941—30 september 1942 medgiva, att i stället för ersättning, som jämlikt 145 § taxeringsförordningen eller 13 § förordningen om åsättande i vissa fall av särskilt uppskattningsvärde å fastighet skall utgå av statsmedel till personer, som biträtt med taxeringsarbete i Stockholms stad, visst bestämt belopp må utbetalas till staden under huvudsakligen de villkor och förutsättningar, som av föredragande departementschefen i statsrådsprotokollet angivits.

Enligt bestämmelserna i 145 § taxeringsförordningen bestrides huvudparten av kostnaderna för taxeringsarbetet av statsmedel. Vad beträffar den årliga taxeringen utgår sålunda ersättning av sådana medel bl. a. till ordförandena och kronombuden i taxeringsnämnderna [1 mom. 1)], för prövningsnämndernas utgifter samt till sakkunniga m. fl. [1 mom. 5), jämfört med 5 och 6 mom.]. Har kommun åtagit sig kostnader för särskilda anstalter för taxeringsarbetet genom tillhandahållande av kommunens tjänstemän (i Stockholm tjänstemän hos överståthållarämbetet) till biträden därvid eller annorledes, lämnar staten bidrag till kostnaderna under förutsättning att Kungl. Maj:t finner dessa anstalter äga särskilt värde för det allmänna [1 mom. 3)]. Av statsmedel bestrides vidare gottgörelse för det arbete med uppläggande av taxeringslängder m. m., som åligger vissa tjänstemän i städerna [1 mom. 4)], samt ersättning åt skattedirektören vid överståthållarämbetet för skatteärenden för hans befattning med taxeringen i Stockholm [1 mom. 2)].

Enligt 13 § förordningen den 14 juni 1933 (nr 357) om åsättande i vissa fall av särskilt uppskattningsvärde å fastighet må bl. a. ordförande och av överståthållarämbetet eller länsstyrelse förordnad ledamot i taxeringsnämnd för göromål enligt förordningen, där så finnes skäligt, åtnjuta särskild ersättning av statsmedel.

I det vid propositionen fogade statsrådsprotokollet har departementschefen lämnat en redogörelse för de grunder, efter vilka ersättning av statsmedel

för taxeringsarbete i Stockholms stad tidigare utgått till staden, och tillåter sig utskottet i detta avseende hänvisa till statsrådsprotokollet.

Till stöd för det i propositionen framlagda förslaget har *departementschefen* anfört följande:

»I anslutning till den år 1936 genomförda omorganisationen av överståthållarämbetets avdelning för uppbördsärenden till en avdelning för skatteärenden reglerades frågan om statens bidrag till täckande av Stockholms stads kostnader för taxeringen provisoriskt för en tid av tre år, räknat från och med den 1 oktober 1936. Provisoriet har därefter förlängts på ytterligare två år eller alltså intill utgången av september månad innevarande år.

I sin framställning den 4 mars 1941 har överståthållarämbetet föreslagit oförändrat ersättningsbelopp, 220,000 kronor, till Stockholms stad för tiden 1 oktober 1941—30 september 1942. Sedan Stockholms stadskollegium yttrat sig i ärendet, har emellertid överståthållarämbetet, med biträdande av kollegiets förslag, förordnat att ersättningsbeloppet skulle höjas till 335,000 kronor. Som motiv härför har åberopats, att enligt det förslag till kostnadsfördelning mellan staten och Stockholms stad, som avgivits av 1940 års förhandlingskommission, statens andel i kostnaden för taxeringsavdelningen vid överståthållarämbetet med dess nuvarande organisation borde uppgå till i runt tal sistnämnda belopp.

För egen del vill jag påpeka, att någon ställning ännu icke tagits till de av 1940 års förhandlingskommission föreslagna fördelningsgrunderna i här ifrågakvarande avseende samt att storleken av statens andel i kostnaden för taxeringsavdelningen i allt fall blir beroende på resultatet av den utredning, som anförts trots de av överståthållarämbetet omnämnda, den 14 mars 1941 tillkallade sakkunniga. Med hänsyn härtill anser jag mig böra tillstyrka det av ämbetet i skrivelse den 4 mars 1941 framlagda förslaget.

Bemyndigande torde alltså böra av riksdagen utverkas för Kungl. Maj:t att låta för tiden 1 oktober 1941—30 september 1942 till Stockholms stad utbetala ett belopp av 220,000 kronor under villkor, att staden för samma tid — med motsvarande undantag som hittills gällt — bestrider alla med taxeringsarbete i Stockholm förenade kostnader, vilka enligt 145 § taxeringsförordningen eller 13 § förordningen om åsättande i vissa fall av särskilt uppskattningsvärde å fastighet skola bestridas av statsmedel.»

Utskottet.

Utskottet, som icke funnit anledning till erinran mot föreliggande förslag, får hemställa,

att riksdagen måtte bifalla Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 203.

Stockholm den 6 juni 1941.

På bevillningsutskottets vägnar:

A. J. BÄRG.

Närvarande: se under betänkandet nr 24.